

Fredrika Bremer och gudsnamnet

Fredrika Bremer (1801-1865) var svensk författare och kvinnorättskämpe. Hon använde gudsnamnet Jehovah i sina "Själfbiografiska anteckningar och bref", som gavs ut 1912 av systern Charlotte Bremer.

Från sidan 131 och 132

Under sin faders vård växte den sköna dottern upp med himmelens blomster, under lek med himmelens änglar. Dock ju mera hon utvecklade sig, desto mera kände hon, i skymmande, blott halft förstådd aning, att hon där ej var hemma. Hon hade ju tårar, och dessa främlingar i ljusets hemvist kände himlabarnen ej. Oharmonisk med hennes inre varelse var tingens eviga och oföränderliga skönhet där uppe. Längtande sänkte hon ned sin blick och såg i aningsfulla drömmar en lägre värld, icke så långt skild från hennes moders hembygd, där solen ofta skymmes af dystra moln, där dimmor hvälfva öfver rosengårdar och själfva himmelen faller tårar på en grönskande jord. Och hennes hjärta klappade: »dit, o! dit!»

Den himmelska kärlekens genius såg, med älskande blick, dotterns tysta vemod. Och då tiden var kommen, stunden, som Jehovah bestämt, tog han henne vid handen och genomsväfvade med henne den oändliga skapelsens rymder. Då kommo de till en stjärna, jorden kallad, där serafens öga, med vemodig glädje, återfann de med hennes hjärta och sinne nära besläktade bilder. Klara tårar blänkte i blommornas sköte och solen bröt sig fram ur tunga skyar. Sommardagar och vinternätter hvilade ömsom i dess dalars djup och aningsfulla töcken drogo med höstvindar öfver dess skönaste nejder.

»Dotter af min kärlek» — svarade fadern — »ja, här skall du dröja — här är ditt hem. Så vill det Jehovah. Här är odödliga väsendens vagga, människans fosterbygd. Här skall under lidanden uppgå hennes odödliga glädje. Men på det att hon ej må förfela sitt mål, skall du blifva när henne, blifva ett samband med mig och mitt eviga hem, som en gång skall blifva hennes. Du skall lära henne att bedja — det är att förtrösta och hoppas. Du skall vaka vid hennes vagga, såsom ock vid hennes graf. Du skall lära henne att i alla öden rikta blicken uppåt, på det att en stråle af den eviges klarhet må sprida ljus i hennes själ. Tröstarinna skall blifva ditt namn; ditt kall — en kvinnas — att trösta och stödja.»

Han talade och höjde de bländande vingarne, sväfvande sakta upp, med blicken, full af utsäglich kärlek, fästad på dottern, som knäböjande, med hopknäppta händer och tårfullt leende, bad: »Vare det så, o! min fader! — min sällhet är att göra din vilja. Morgonstund och aftontimma, alla dagens ljusa stunder, alla nattens tysta timmar skall jag föra människoblickar och människohjärtan till dig. Men på det att jag alltid må blifva hoppfull, blifva full af tröst och glädje, på det att mitt leende alltid må stråla öfver mina tårar — därför — blif alltid när mig, öfvergif mig aldrig, min fader.»